

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Gabriely Vršanské a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 43, PSČ 400 01, **proti žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 8. 2012, č. j. 5250/12-1100-304075,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 8. 2012, č. j. 5250/12-1100-304075, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17.036,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 8. 2012, č. j. 5250/12-1100-304075, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 10. 11. 2011, č. j. 50010/12/178913501506, o odvolání, kterým byla žalobci k jeho odvolání vůči dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 13. 12. 2010 dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2007 ve výši 2.218.856,-Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i rozhodnutí správce daně o odvolání ze dne 10. 11. 2011 i dodatečný platební výměr správce daně ze dne 13. 12. 2010.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon

č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 22. 3. 2010 u něj správce daně zahájil daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob mj. za rok 2007, přičemž správce daně žalobci nesdělil žádné důvody, které jej k zahájení daňové kontroly vedly. Dne 23. 11. 2010 správce daně seznámil žalobce s předběžnými výsledky svých zjištění a poskytl mu lhůtu do 8. 12. 2010, aby se k těmto zjištěním vyjádřil. Dne 7. 12. 2010 (pozn. soudu – žalobce nesprávně uvádí rok 2012) žalobce zaslal prostřednictvím svého zástupce své vyjádření k výsledkům zjištění správce daně, a to elektronickou cestou. Na základě domluvy se svým právním zástupcem, aby se předešlo možným nedorozuměním, se pak žalobce dne 8. 12. 2010 dostavil ke správci daně, aby mu sdělil, že nadále bude zastupován svým současným právním zástupcem a že ten podal jeho jménem k výsledkům kontrolních zjištění vyjádření. Správce daně místo aby respektoval danou skutečnost, přesvědčili nezkušeného žalobce k sepsání protokolu, v němž uvádí, že nemá žádné důkazní prostředky a že další kroky bude činit až v rámci odvolání. Bezprostředně po ukončení jednání se žalobce telefonicky spojil se svým právním zástupcem, který po zjištění, že byl při daném jednání správcem daně zcela ignorován a že bylo ignorováno i jeho podání z předešlého dne, se telefonicky se pokusil spojit s kompetentním pracovníkem správce daně, což se nepodařilo, neboť spojovatelka mu sdělila, že pracovníci správce daně jsou ve stávce. Pracovníci správce daně přitom přerušili svoji účast ve stávce pouze na dobu nezbytnou k přesvědčení žalobce k podpisu daného protokolu ze dne 8. 12. 2010, což považoval právní zástupce žalobce za absurdní situaci, a proto elektronicky i písemně jménem žalobce správci daně sdělil, že trvá na svém vyjádření ze dne 7. 12. 2010. Správce daně však zcela pominul vyjádření právního zástupce žalobce ze dne 7. 12. 2010 a vyjádření žalobce ze dne 8. 12. 2010 a mj. vydal dodatečný platební výměr ze dne 13. 12. 2010.

V návaznosti na právě uvedené pak žalobce namítl, že postupem správce daně byl obejit zákon a porušeno právo žalobce vyjádřit se před skončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě o daňové kontrole, ke způsobu jeho zjištění a navrhnout jeho doplnění. Dané pochybení správce daně pak dle žalobce nelze zhojit v odvolacím řízení, a proto je nutné, aby soud zrušil všechna rozhodnutí žalobcem uváděná v petitu žaloby.

Dále žalobce namítl, že ve vztahu ke zjišťování skutkové podstaty věci byly jeho možnosti omezeny v důsledku jeho postavení soukromé osoby, která nemá žádné pravomoci umožňující zjišťovat rozhodné skutečnosti. Naproti tomu žalovaná strana takové pravomoci měla, avšak ta je nevyužila, což žalobce považuje za porušení zákona. V předmětné věci totiž nepřipustně pro žalovanou stranu stačilo pouze to, že si opatřila výsledky dokazování prováděného Policií ČR v trestní věci vedené proti R. V., kde se objasňovaly stejná skutková zjištění jako v projednávané věci, aniž by žalovaná strana si zjistila konečné výsledky dokazování před trestním soudem.

Závěrem žalobce namítl, že žalovaná strana zcela pominula důkazy o tom, že žalobce pro určitou osobu zajistil provedení určitého díla, toto dílo bylo skutečně provedeno, toto dílo neprovedl žalobce ani jeho zaměstnanci, když bylo provedeno jinými osobami, dále že

žalobce obdržel od objednatele sjednanou cenu díla a že žalobce vyplatil osobám, které dílo provedly, část z ceny díla, kterou obdržel od objednatele. Vedle toho žalovaná strana se nepřipustně omezila pouze na dokazování, zda osoby, které jsou uvedeny na přijatých fakturách, jsou skutečně těmi osobami, které dílo provedly, přičemž dle žalobce je tento způsob hodnocení důkazů v rozporu se zákonem č. 588/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „daňový zákon“). Žalobce trvá na tom, že úhrada ceny díla je daňově uznatelným výdajem i v případě, že cena díla byla vyplacena zhotoviteli tohoto díla, který objednatel uvedl v omyl, pokud jde o jeho identitu.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu, když žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné, neboť v daném případě bylo postupováno zcela v souladu se zákonem.

K věci uvedl, že základ daně a daň byly stanoveny dokazováním, přičemž správci daně vznikla pochybnost o správnosti základu daně a daně z příjmů z podnikání dle daňového zákona, neboť kontrolou zjistil, že příjmy zaevidované v daňové evidenci jsou o 285.357,-Kč vyšší oproti údajům o příjmech v daňovém přiznání a výdaje zaevidované v daňové evidenci jsou vyšší o 343.536,90Kč než údaje o výdajích v daňovém přiznání za rok 2007. Žalobce pochybnosti v rámci daňové kontroly neodstranil, nepředložil žádné důkazní prostředky, a proto správce daně při stanovení základu daně a daně legitimně vycházel z údajů předložené daňové evidence za rok 2007 a o vzniklé rozdíly navýšil zdanitelné příjmy a snížil výdaje žalobce dle ust. § 7 daňového zákona, jejichž daňovou uznatelnost pak dále posuzoval.

Dále původní žalovaný uvedl, že nepopírá, že dne 7. 12. 2010 správce daně obdržel e-mailové podání od právního zástupce žalobce. Dané podání pak bylo opakováno i písemně dne 9. 12. 2010, a proto byla zachována účinnost podání k 7. 12. 2010. Ze správního spisu dle původního žalovaného vyplývá, že zastoupení žalobce jeho právním zástupcem správce daně v průběhu daňového řízení respektoval, když jednal s výjimkou projednání a podpisu zprávy o daňové kontrole dne 8. 12. 2010 výhradě s právním zástupcem žalobce. Žalobci tak bylo umožněno využívat své právo na právní zastoupení. Žalobce přitom ani v rámci odvolacího řízení nevzněl žádné nové argumenty, které by svědčily o nesprávném právním posouzení předmětné věci.

Při ústním jednání soudu konaném dne 27. 6. 2016 právní zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na žalobu a zdůraznil, že v předmětné věci by měl soud přihlížet i k vydanému zprošťujícímu trestnímu rozsudku zdejšího soudu ve vztahu k R. V., s nímž žalobce uzavíral obchodní kontrakty, přičemž se jedná o rozsudek ze dne 1. 4. 2015, č. j. 49 T 5/2012-926, který nabyl právní moci dne 10. 5. 2016. Z tohoto důvodu by soud měl žalobě vyhovět. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu právní zástupce žalobce uvedl, že již ve svém elektronickém podání odesílaném dne 7. 12. 2010 v 19:24 hod. přiložil do přílohy plnou moc, jak vyplývá z hlavičky tohoto elektronického podání. Nechápe, proč tato skutečnost nevyplývá ze správního spisu, v němž je založeno na první pohled identické elektronické podání z téhož data a téhož času, v jehož hlavičce ovšem chybí informace o tom, že obsahuje přílohu s plnou mocí. Na podporu tohoto tvrzení soudu předložil k založení do spisu výtisk daného elektronického podání, ohledně něhož žádá, aby jím soud provedl dokazování. K tomu doplnil, že elektronické podání si vytiskl v programu Outlook, přičemž má za to, že tehdejší praxe u správce daně byla taková, že elektronická podání, třebaže byla elektronicky podepsána, správce daně nepovažoval za elektronicky podepsané, a proto bylo zapotřebí do 5 dnů tato podání ještě doplnit poštou. To právní zástupce žalobce v dané věci

učinil. Dále doplnil, že na protokolu z ústního jednání ze dne 23. 11. 2010 má poznámku na samostatném poznámkovém papírku „lhůta do 8.12. STŘEDA“, přičemž se nejedná o jeho rukopisem psanou poznámku. Z toho důvodu právní zástupce žalobce usuzuje, že žalobce se ke správci daně dostavil právě dne 8. 12. 2010, který byl patnáctým dnem po 23. 11. 2010. K věci se vyjádřil i samotný žalobce s tím, že žádný telefonát mezi ním a správcem daně se neuskutečnil dne 6. 12. 2010, přičemž si již nevybavuje, na základě jaké skutečnosti se dne 8. 12. 2010 dostavil ke správci daně. Dne 8. 12. 2010 v jeho přítomnosti žádná stávka ze strany správce daně nebyla držena, přičemž žalobce byl tehdy správcem daně ujištěn, že projednání zprávy o daňové kontrole má jen formální ráz, když všechno řeší Policie ČR, takže správce daně nijak více činný nebude. Tehdy dne 8. 12. 2010 příslušná pracovnice správce daně stála před finančním úřadem a ujišťovala ho, že správce daně nestávkuje. Pár hodin poté se právní zástupce žalobce již nedokázal zkontaktovat se správcem daně, neboť jeho pracovníci již byli ve stávce.

Pověřená pracovnice stávajícího žalovaného při témže ústním jednání před soudem navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost a v podrobnostech odkázala na dosavadní vyjádření žalované strany. Dále uvedla, že spisový materiál, který předložil původní žalovaný, považuje za kompletní. Žalobce na podporu svých tvrzení ohledně událostí ze dne 6. 12. 2010 a dne 8. 12. 2010 nepředložil žádné důkazní prostředky, a proto by soud měl vycházet ze skutkového stavu tak, jak je zachycen v předloženém správním spise, který žalovaný považuje nadále za kompletní.

Při tomtéž ústním jednání soud z vlastní iniciativy provedl v intencích ust. § 52 s. ř. s. dokazování, a to čtením rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 4. 2015, č. j. 49 T 5/2012 – 926, jímž byl R. V. zproštěn obžaloby ve smyslu ust. § 226 písm. a) trestního řádu, která spočívala v tom, že v letech 2008 až 2009 jako zaměstnanec společnosti EKVIVA, a. s., vystavoval fiktivní faktury pro firmu J. P., čímž měl spáchat zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ust. § 240 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že skutek, pro nějž byl R. V. stíhán, se stal. Vedle toho soud k návrhu právního zástupce žalobce provedl v intencích ust. § 52 s. ř. s. dokazování čtením elektronického podání, které právní zástupce žalobce odeslal správci daně dne 7. 12. 2010 v 19:24 hod. a které soud založil do spisu.

Při dalším ústním jednání konaném dne 27. 7. 2016 právní zástupce žalobce uvedl, že správce daně postupoval nepřipustně při ukončení daňové kontroly, když žalobce před ukončením daňové kontroly legitimně požadoval, aby se přihlédlo k jeho vyjádření a k vyjádření jeho právního zástupce, kdy jejich součástí byl i návrh na provedení dokazování, což správce daně nepochopitelně neakceptoval. K hmotněprávní stránce věci pak uvedl, že k faktickému provedení stavebních prací došlo, což odpovídá logice věci, neboť žalobce zaměstnává pouze jednoho bagristu, přičemž faktické provedení stavebních prací pro společnost EKVIVA, a. s., pod hlavičkou firmy R. B. byly provedeny a zaplacený a že R. V. jednající za firmu R. B. se žádné trestné činnosti nedopustil, konstatoval i trestní soud ve zprošťujícím rozsudku ze dne 1. 4. 2015, č. j. 49 T 5/2012 – 926.

Pověřená pracovnice stávajícího žalovaného při témže ústním jednání před soudem pak nadále požadovala zamítnutí žaloby.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1

písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že se sice neztotožňuje se všemi žalobními námitkami, nicméně že žaloba je důvodná, a to pro zásadní procesní pochybení správce daně, kterého se dopustil v daňovém řízení.

Předně soud uvádí, že se neztotožnil s námitkami žalobce v tom směru, že daňová kontrola, která u něj byla zahájena správcem daně dne 22. 3. 2010, byla ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, nezákonná, jelikož mu správce daně při zahájení daňové kontroly nesdělil důvody, na základě kterých je kontrola zahájena. K tomu soud uvádí, že s danou problematikou zákonnosti zahajovaných daňových kontrol ve spojitosti se sdělováním důvodů, které vedly správce daně k dané kontrole, se po vyhlášení výše citovaného nálezu Ústavního soudu obšírně vypořádal Nejvyšší správní soud, přičemž z jeho konstantní judikatury vyplývá, že správce daně nemusí při zahájení daňové kontroly u daňového subjektu disponovat konkrétním podezřením či pochybnostmi o řádném splnění kontrolované daňové povinnosti. Takto výslovně judikoval Nejvyšší správní soud např. ve svém dosud nepřekonaném rozsudku ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009 - 46, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1983/2010 a také na www.nssoud.cz. Z pohledu judikatury Nejvyššího správního soudu tak předmětná daňová kontrola byla u žalobce zahájena zákonně, třebaže správce daně do protokolu o ústním jednání ze dne 22. 3. 2010, při němž byla daňová kontrola zahájena, výslovně nesdělil důvody, na základě kterých daňovou kontrolu zahájil.

Naproti tomu žalobce zcela legitimně poukazoval na pochybení, jehož se dopustil správce daně v závěru uskutečněné daňové kontroly. Soud má na mysli skutečnost, že správce daně před ukončením daňové kontroly nepřipustně zcela pominul jakkoliv reflektovat e-mailové podání ze dne 7. 12. 2010, které obdržel od JUDr. Richarda Třeštíka, právního zástupce žalobce dne 7. 12. 2010 a které bylo správci daně dne 9. 12. 2010 řádně doplněno v písemné podobě, k němuž byla připojena i plná moc pro daného právního zástupce žalobce ze dne 30. 11. 2010. V daném podání ze dne 7. 12. 2010 přitom právní zástupce žalobce učinil zevrubné vyjádření k výsledkům zjištěným v průběhu daňové kontroly před jejím ukončením, kdy rozporoval dosavadní zjištění správce daně, která byla žalobci předestřena správcem daně při ústním jednání dne 23. 11. 2010, jehož účelem bylo právě seznámit žalobce s kontrolními zjištěními a dát mu možnost se k těmto zjištěním vyjádřit, a v návaznosti na to pak právní zástupce žalobce v daném podání ze dne 7. 12. 2010 vznesl návrh na provedení dokazování celé řady výsledků svědků (11 osob) vždy s uvedením, k jakým skutečnostem by měli být svědci vyslechnuti.

Právě předestřený tehdejší procesní krok právního zástupce žalobce přitom zcela korespondoval s ujednáním, které bylo sjednáno mezi správcem daně a žalobcem v rámci

ústního jednání ze dne 23. 11. 2010, jehož účelem bylo seznámit žalobce s kontrolními zjištěními z daňové kontroly před jejím ukončením a dát žalobci možnost se k těmto zjištěním vyjádřit, jak výslovně plyne z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 11. 2010, č. j. 107919/10/178931505461. V závěru tohoto protokolu je výslovně v tomto směru uvedeno, že správce daně stanovuje žalobci 15 denní lhůtu ode dne daného ústního jednání pro jeho případné vyjádření. V závěru daného protokolu je zároveň výslovně uvedeno, že žalobce požádal o lhůtu pro vyjádření se.

Na tomto místě soud poznamenává, že konec 15 denní lhůty počítané ode dne 23. 11. 2010 připadal na den 8. 12. 2010. Proto podání právního zástupce žalobce ze dne 7. 12. 2010, které správce daně obdržel téhož dne a které obsahovalo vyjádření žalobce ke kontrolním zjištěním a důkazní návrhy, bylo učiněno zcela v souladu s ujednáním ze dne 23. 11. 2010 a jednalo se o řádné a včasné podání, na nějž mělo být správcem daně před ukončením daňové kontroly patřičně reagováno – jednak na obsah vyjádření a jednak na navržené dokazování. Existence daného podání ze dne 7. 12. 2010 včetně skutečnosti, že jej správce daně skutečně obdržel téhož dne, prokazatelně vyplývá z obsahu správního spisu, čemuž odpovídaly i výsledky dokazování v řízení před soudem. Správce daně však podání právního zástupce žalobce ze dne 7. 12. 2010 před ukončením daňové kontroly v rámci své rozhodovací činnosti jakkoliv nerefletoval a bez dalšího přímo se žalobcem, ačkoliv ten byl v dané době právně zastoupen JUDr. Richardem Třeštíkem, dne 8. 12. 2010 uskutečnil ústní jednání, kdy s ním byla projednána a podepsána zpráva o daňové kontrole. Správce daně tak v rozporu s ust. § 16 odst. 4 písm. c), písm. f) zákona č. 337/1992, o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý daňový řád“), zcela pominul nejenže obsah podání právního zástupce žalobce ze dne 7. 12. 2010 s vyjádřením ke kontrolním zjištěním a s návrhem na provedení dokazování svědeckými výslechy, nýbrž v rozporu s ust. § 10 odst. 3 téhož zákona pominul i fakt, že žalobce byl zastoupen právním zástupcem, s nímž bylo zapotřebí projednat zprávu o daňové kontrole. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani obsah úředního záznamu správce daně ze dne 6. 12. 2010 o údajném telefonickém rozhovoru z téhož dne mezi E. K., pracovnící správce daně, a žalobcem, v němž je sice mj. uvedeno, že žalobce měl prohlásit, že nebude navrhopvat provést další dokazování a že bude souhlasit s projednáním daňové zprávy dne 8. 12. 2010. Nicméně v dotyčném úředním záznamu správce daně ze dne 6. 12. 2010 je zároveň uvedeno, že žalobce celou věc předal svému právnímu zástupci, jelikož tomu nerozumí. Obsah úředního záznamu tak odpovídá skutečnosti, že následující den, tj. 7. 12. 2010, správce daně od právního zástupce žalobce obdržel jeho podání z téhož dne. Nesprávný postup správce daně dne 8. 12. 2010 při projednávání daňové kontroly, kdy při provádění tohoto úkonu byl zcela opomenut právní zástupce žalobce (nikde v protokolu není zmínka o jeho zastupování) a obsah jeho podání ze dne 7. 12. 2010, nemůže zhojit ani údajné prohlášení samotného žalobce ze dne 6. 12. 2010 o tom, že nebude navrhopvat provést další dokazování a že bude souhlasit s projednáním daňové zprávy dne 8. 12. 2010, jak bylo zachyceno v úředním záznamu správce daně ze dne 6. 12. 2010, když následující den, tj. 7. 12. 2010, a tedy ve sjednané 15 denní lhůtě, v níž žalobce správci daně avizoval, že se vyjádří ke kontrolním zjištěním, správce daně od právního zástupce žalobce obdržel jeho podání z téhož dne.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že daňová kontrola nebyla správcem daně řádně ukončena, neboť nebyla projednána s právním zástupcem žalobce, ačkoliv ten v dané době zastupoval žalobce (navíc aktivně), a před vydáním dodatečného platebního výměru nebylo jakkoliv správcem daně bráno v potaz jeho podání ze

dne 7. 12. 2010 třebaže obsahovalo konkrétní vyjádření ke kontrolním zjištěním a konkrétní zdůvodněné návrhy na provedení dokazování. Zjištěná pochybení správce daně v závěru daňové kontroly představují závažnou procesní vadu daňového řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem na shora zjištěné zkrácení procesních práv žalobce postupem správce daně v závěru daňové kontroly, které bez výhrad akceptoval i původní žalovaný a které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, tak soudu nezbývalo, než ve výroku rozsudku ad I. rozhodnout v intencích ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro vady řízení. Současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací stávajícímu žalovanému k dalšímu řízení, v němž je podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.

V důsledku zjištěné závažné procesní vady se soud dalšími námitkami žalobce hmotněprávního rázu nezabýval, neboť by to bylo za daného stavu předčasné.

Pro úplnost soud ještě doplňuje, že podmínky pro zrušení rozhodnutí správce daně o odvolání ze dne 10. 11. 2011 i dodatečného platebního výměru správce daně ze dne 13. 12. 2010 neshledal, a to s ohledem na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 - 76, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1997/2010 a také na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že pokud dojde ke zrušení prvoinstančního daňového rozhodnutí ze strany odvolacího daňového orgánu či soudu, nemůže prvostupňový správní orgán již v daňovém řízení pokračovat a vydat rozhodnutí nové. Pokud by tedy soud tímto rozsudkem současně zrušil i obě dotyčná rozhodnutí správce daně, *a priori* by tím deklaroval, že v případě žalobce se nemá dodatečně rozhodnout o její daňové povinnosti na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, což není záměrem soudu vzhledem k učiněným závěrům.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil stávajícímu žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 17.036,-Kč. Tato částka se skládá z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 x 3.000,-Kč; dále z částky 4.200,- Kč za 2 úkony právní služby zástupce žalobkyně JUDr. Richarda Třeštíka po 2.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; dále z částky 6.200,-Kč za 2 úkony právní služby po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 1. 2013 [účast při jednání soudu dne 27. 6. 2016 a dne 27. 7. 2016 – 2 x § 11 odst. 1 písm. g)]; dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.436,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. července 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová